

Ludmila Loderová

Dobrodružství žabky Kuňky

Ilustrovala Darina Krygelová

Název a logo Advent-Orion je ochranná známka zapsaná do rejstříku
ochranných známek Úřadu průmyslového vlastnictví pod číslem 198705.

© Advent-Orion, Praha 2021

Text © Ludmila Loderová

Ilustrace © Darina Krygielová

ISBN 978-80-7172-592-3

Dobrodružství žabky Kuňky

Děti, znáte Kuňkovice? Je to malé městečko v podhůří hor, žije tam jen málo obyvatel a je vskutku rájem pro žabky. Rozprostírá se tam totiž nevelký rybník, ve kterém se to žabkami jenom hemží. Začtěte se do příběhů žabky Kuňky, její kamarádky Ropušky, Hopsálka, Kvaka, Alexe, Jirky a dalších žabiček. Zažijte s nimi dny obyčejné, dobrodružné, činy laskavé, odvážné, ale i některé lumpárny. Uvidíte, že máte se žabkami mnoho společného. Tak se hezky uveleďte, příběh začíná...

1. Nemocná Kuňka

Kuňka se probudila z neklidného spánku a uvědomila si: „Jsem naživu! Přežila jsem to!“ Nadzvedla hlavu, která teď vážila snad tunu, a rozhlédla se kolem sebe. „To je přece můj pokojík! Ach, jsem doma!“

Slastně znovu klesla do peřin a zhluboka si oddechla.

Cítila strašnou slabost a únavu a pomalu si sáhla na čelo. Nahmatala studený obklad. Chtěla se otočit na bok, ale nešlo to. Nohy měla jako svázané. Jazyk se jí lepil na patro a měla velikou žízeň.

Chtěla zavolat maminku, ale z krku se jí ozvalo jen slabé sípání.

Maminka ale musela být velmi blízko, protože v tu chvíli se sklonila nad nemocnou holčičkou: „Už ses nám probrala, zlatíčko. To jsem ráda! Však na to všichni čekáme!“ řekla a pohladila dcerku po tvářích.

Vyměnila jí obklad na čele, aby byl zase příjemně studený.

Pak přinesla hrnek vlažného čaje, podepřela dcerce záda a vsunula jí do úst duté stéblo, aby se holčička napila.

Kuňka pila a pila a cítila, jak horkost pomalu ustupuje. Pak jí maminka znovu dala na nožky studený tvarohový zábal a pečlivě ji přikryla.

Kuňce se to moc nelíbilo, ale věděla, že zábal pomáhá, a chtěla být brzy zdravá.

Toužila se maminky zeptat na tisíc věcí a také jí toho chtěla tolik povědět, ale hlas ji neposlouchal. Tak jen špitla: „Jirka!“

„Neboj se,“ zašeptala maminka a znovu ji vtlačila do peřin. „Je u nás a bude v pořádku. Marodí v obýváku na gauči, abys měla svůj klid. Staráme se o něj. Nemusíš mít strach.“

Kuňka si zhluboka oddechla. Tak ráda by si s maminkou ještě povídala, ale začaly se jí klížit oči.

„Spi, maličká,“ konejšila ji maminka, „spánek ti udělá dobře. Odpočiň si, však to potřebuješ!“ šeptala a slzy jako hrachy kanuly na dětskou postýlku. Pak jenom sepjala ruce a modlila se k Bohu, aby uzdravil její maličkou.

2. Krásný sen

Kuňka se ani nenadála a propadla se do snů.

Zdalo se jí, že sedí na břehu rybníka, koupe si nožky, když se tam z ničeho nic objevil nějaký člověk. Ale jaký! Mladý, krásný princ! Sedl si smutně do trávy, beze slova se díval do vody a bylo vidět, že je velice nešťastný.

Kuňce se prudce rozbušilo srdíčko a zatoužila: „Tak ráda bych tomu princovi pomohla, aby už nebyl tak smutný! Kdybych se s ním mohla seznámit!“

Stále na něj nemohla zapomenout, i když byl už dávno pryč. A když k vodě přišel podruhé a potřetí, už to nemohla vydržet. Nedokázala se nečinně dívat na jeho veliké trápení.

Vzpomněla si, že v lese žije velice moudrá sova, která by jí mohla poradit. Vypravila se za ní, hledala a hledala, až ji konečně po dlouhém putování našla. Pak ji poprosila: „Sovo, sovičko, ty jsi moudrá, porad' mi prosím, jak mohu prince zachránit?“ sepjala ruce a čekala, co jí sova odpoví.

Sova si upravila velké brýle, aby jí nepadaly na zobák, prohlédla si Kuňku a zahoukala: „Hú, hú! To není jen tak! Hú! Ty jsi žabka a on je člověk! Princ je nemocný, smutně bloudí světem a hledá, kdo by mu pomohl.“

Kuňka znovu zaprosila: „Všechno udělám, jen mi prosím pomoz, chci ho uzdravit!“ a slzičky jí tekly z očí.

„No, vidím, že to myslíš vážně, a tak ti poradím. Jdi přes tři potoky a najdi v řece vodní vílu Vodněnku. Když splníš úkol, který ti dá, bude to první stupínek k princovu vysvobození.“

Kuňka skákala, jak nejrychleji dovedla, až se ocitla na břehu veliké řeky. Začala volat: „Vodněnko, Vodněnko, kde jsi?“ Zprvu se nic nedělo, ale za chvíli se voda v řece rozčeřila a na břeh vystoupila vodní víla. Byla překrásná jako kapky vody ve slunečním svitu. Měla dlouhé, blankytně modré šaty a na nich se třpytily perly. Vlasy jí sahaly skoro až na zem. Zeptala se: „Kdo jsi a co si přeješ?“ Kuňka vyprávěla o princově neštěstí a o jejím přání stát se člověkem. Víla se zamyslela a slíbila: „Když uhodneš mou hádanku, proměním tě v člověka! Dávej dobrý pozor a zkus uhodnout: Za tmy černé víla vstala, perly všude vysypala. Měsíček i hvězdy vidí, sluníčko však všechno sklídí.“

Kuňka přemýšlela, až se jí na čele objevila vráska. Pak se tukla do čela a povídá: „Už to mám! To je přece rosa! Rosa se objeví večer, vypadá jako perly, a když už slunce svítí, vypaří se. To bych nebyla správná žabka, kdybych tohle nevěděla.“

Víla se usmála, pokývala hlavou na znamení, že odpovíděla správně, a řekla: „Vykoupej se v řece – a staneš se člověkem!“ Jen to dopověděla, zmizela.

Žabka poslechla a opravdu se proměnila v člověka. Pak rychle utíkala zpátky za sovou. „Sovo, sovičko, co mám dál udělat, poradíš mi, prosím?“ Sova se k ní otočila a řekla: „Jdi přes tři louky a najdi luční vílu Silenku. Ta tě promění v princeznu, jestliže se ti podaří splnit i její úkol.“

Kuňka už na nic nečekala a běžela, co jí síly stačily, na třetí louku a volala: „Silenko, kde jsi?“

Na její volání se objevila překrásná dívka. Měla okouzlující zelené šaty, hebké jako nejjemnější pavučina, a na hlavě věneček z lučních kvítků. Květiny zdobily i její šaty. Jemným hláskem se zeptala: „Co potřebuješ, že tu svým křikem rušíš ticho a klid?“ Kuňka sepjala ruce a prosila: „Slituj se, vílo, nad ubohým princem a pomoz mi ho osvobodit. Prosím, proměň mě v princeznu!“

„To mohu udělat, když uhodneš mou hádanku,“ řekla víla. „Dávej pozor: Zelená je celičká, opatrně, maličká! Není zlá, však pozor na ni, je žahavá tahle paní. Kdo po zdraví zatouží, v čaji dobře poslouží.“

Kuňka se poškrábala na hlavě, jakože usilovně přemýšlí, a po chvíli vyhrkla: „No jasně, to je přece kopřiva. Je léčivá, dá se z ní udělat čaj, ale popálí, když na ni sáhnu. Ještě štěstí, že jsem dávala ve škole pozor.“

Víla se na Kuňku usmála. „Jdi a uvij si věneček z mého kvítí na louce a dej si ho na hlavu. Pak se tvé přání splní!“ Jen co to dořekla, rozplynula se.

Kuňka udělala všechno tak, jak jí víla poradila, a najednou měla místo věnečku z kvítí na hlavě zlatou královskou korunku a na sobě královské šaty.

Rychle se vrátila za moudrou sovou. „Sovičko, prosím o poslední radu, co mám ještě udělat?“ „Hú, hú! Teď musíš přelézt tři hory a najít sluneční vílu Heliantu. Ta ti poradí, co dělat dál!“ pokývala moudře hlavou sova.

Princezna Kuňka si vykasala své dlouhé královské šaty a přelezla tři strmé a skalnaté hory. Postavila se na tu poslední a volala: „Sluneční vílo, kde jsi?“ Najednou ucítila strašlivé horko a před ní se objevila překrásná dívka. Zlaté

šaty jí lehounce splývaly až ke špičkám zlatých střevíčků a se záplavou zlatých vlasů si pohrával lehounký vánek. Na hlavě měla zlatou korunku a celá se tak třpytila, až oči přecházely.

Kuňce chvíli trvalo, než se z té krásy vzpamatovala, a začala žadonit: „Sluneční vílo, prosím tě, poraď mi, jak mohu zachránit prince! Tvé sestry mi již pomohly.“

Sluneční víla přislíbila: „Pomohu ti, když po mně bez chyby zopakuješ čtyři věty: Kotě v bytě hbitě motá nitě. Na cvičišti čtyři svišti piští. Královna Klára na klavír hrála. Zebrou zebou zuby, zubr se zas zubí.“

Kuňka se soustředila, aby se jí jazýček nezamotal. První tři jazykolamy perfektně zvládla, u toho posledního maličko zaváhala, ale nakonec se jí i ten podařil říct bez chyby.

„Jsi šikovná a mou podmínku jsi splnila. Vezmi si tento drahokam. Když ho u vás hodíš do rybníčku, vykvete na něm bílý leknín. Lehni si do květu a čekej, až přijde princ. Jestli tě políbí, uzdraví se,“ slíbila víla a zmizela.

Kuňka se vrátila k rybníčku a vše se stalo tak, jak víla předpověděla. Drahokam vhozený do vody se proměnil v bílý leknín a princezna Kuňka v něm nakonec usnula. Byla unavená, tolik toho prožila!

K rybníčku opět přišel krásný princ. Díval se okouzleně na krásnou princeznu a sám pro sebe si v duchu říkal: „Ta je ale krásná! Tak rád bych ji políbil, ale je ve vodě. Jak se k ní dostat? Nezbyvá mi nic jiného, než k ní doplavat.“

Už už se skláněl k princezně Kuňce, aby ji políbil, když se najednou do libého snu odněkud ozvalo hlasité volání: „Hopsálku! Uklid' si ta autíčka!“ a žabka se probudila. Ještě chvílku si chtěla svůj sen podržet, ale marně. Byl pryč.

Kuňka si pomyslela: „Já se z toho snad zblázním!“ Vrtalo jí hlavou: „Tak dal mi nakonec tu pusu, nebo nedal? Zůstala jsem princeznou, nebo ne? Teď ani nevím, jak to dopadlo, ach jo!“

Kuňka si slibovala, že musí zase hodně brzy usnout, aby se dozvěděla, jak to bylo dál. Ale i když se hodně snažila, už neusnula. Horečnatý sen byl pryč.